

Prométheusz évek múltán

Jano benyitott a házba. Nagyon meglepődött, minden megváltozott. Ha nem lakott volna itt kiskorától, azt hinné, hogy eltévedt. Már rég másképpen van minden.

Első emelet, második, harmadik... és már ott-hon is lesz. A harmadik és a negyedik emelet között egy idősebb férfi a virágokat öntözte. Egy pillanatra találkozott a tekintetük. A férfi rászólt:

– Ugye, te dobáltad azokat köveket!

Jano meglepetten állt meg.

– Te honnan tudod ezt? Hiszen nem is ismeresz.

– Az egész ház arról beszél, hogy miféle vagy.

– És még mit mond az egész ház? – kérdezte ironikusan.

– Mindenfélét. De ezt itt kint nem lehet. Gyere be hozzám!

– Ha neked nem okoz gondot – mondta hanyagul.

Bementek a lakásba. Amíg a lábbelijét vetette le, a férfi tovább kérdezősködött:

– Aztán meddig voltál el?

– Öt évig.

– Csak ötig? – húzta el gondolkodva az utolsó szót. Aztán észbe kapott. Hebegett.

– Bocsáss meg, én...

– Igen, csak ötig – vágott a szavába ironikusan. Kis idő múlva hozzátette: – Csak véletlen emberölés volt. Jól viseltem magam – hangsúlyozta jó adag gúnnyal.

Eközben bementek a szobába, amely titokzatosnak tűnt. Csupán egy vörös reflektorral volt megvilágítva.

A férfi tovább folytatta a beszélgetést:

– Kérlek, ...no..., hogyan is történt tulajdonképpen?

– Bedobtam néhány követ – felelte nyugodtan Jano.

– Csak úgy? A semmiért? – kérdezte a másik türelmetlenül.

– Idegeimre ment az a nő. Mindig ugyanaz a zene szólt nála. Utána öt perc szünet következett. Majd ismét ugyanaz a dal. S ez így ismétlődött vég nélkül.

– Hát ez elég...

– Még a lónak is sok – szakította félbe Jano.

– És aztán...?

– Aztán kiszaladtam. Majd néhány követ dobtam az ablakába. Sajnos, örömeiben nem élte túl.

Az utolsó mondatokat már felindultan mondta.

Kis időre magukba mélyedtek mindketten.

Aztán Jano elmosolyodott. Nyomban meg is kérdezte:

– Hallod-e? Ugyan minek hívtál be? Mit akarnál tőlem?

– Talán semmit – mondta a férfi zavartan. Aztán a szekrényhez ment, kivett egy palackot, amiben egy kicsi hajó volt. Átadta Janónak:

– Fogd! Az új barát ajándéka.

Jano végigmérte tekintetével a palackot. Kisé zavartan jegyezte meg. Köszönöm, de tudod, az ilyen művészkedés nem nekem való.

A férfi lassú mozdulatokkal tette vissza a palackot. Közben arcával csaknem hozzáért Janóéhoz.

– Ezt azért mégsem – gondolta Jano. Kis ideig várt. Végül azt mondta:

– Megyek!

– Ne menj még – kérlelte a férfi.

Aztán Janóhoz lépett. Megpróbálta átölelni. Ő azonban fél kézzel a sarokba taszította. Felállt, mintha semmi sem történt volna. Az ajtóhoz lépett. A férfi utána. Sugárzó szemmel és nyájas hangon kérdezte:

– Hát te nem...?

– Nem vagyok! – szakította félbe határozottan Jano.

– De hisz azt mondják...

– Ki mondja?!

– Hát... például Liščák.

– Aha! Még nyolcadikos koromban alaposan elpáholtam, mert beleütötte az orrát az én ügyembe. Szarházi kosárlabdázó.

Az ajtóban még megfordult:

– Minden jót, öreg...!

A férfi kiszaladt utána a folyosóra. Lányos hangon kérlelte:

– Drágám, gyere vissza!

– Minden másként van, öregem. Az meglát-szik nemcsak a dutyiban. Minden másként van.

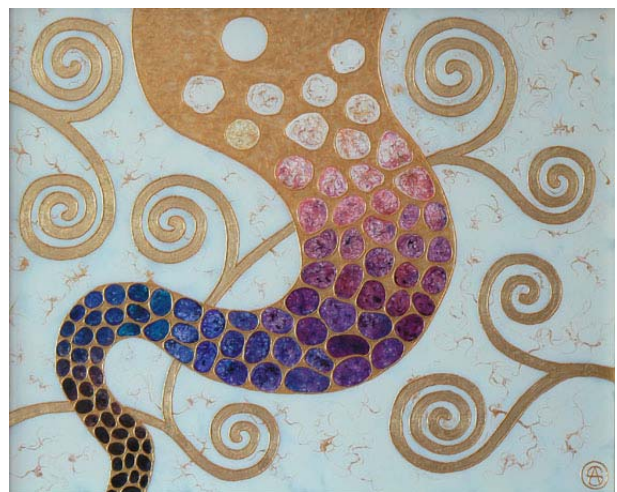
A szülei ajtaja felé fordult.

Már csak szokásból is megnézte az ajtón lévő nevet. Rajta idegen név.

Minden másképpen volt.

Minden másképpen van.

(Vércse Miklós fordítása)

Simon Anikó: Út